

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **P. N.**, zast. Mgr. Vladimírem Soukupem, advokátem, se sídlem 28. října 3390/111a, Ostrava, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky - Věznice Mírov**, se sídlem Mírov 27, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 7. 2. 2022, č. j. 65 A 110/2020-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Vladimíru Soukupovi **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 12.902 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1]Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 7. 2. 2022, č. j. 65 A 110/2020-52, zamítl žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalované. Ten měl podle žalobce spočívat v nevyhovění jeho žádosti o sdělení jména advokáta, který za ním dne 18. 9. 2020 přišel do věznice.

[2]V odůvodnění rozsudku nejprve krajský soud citoval zákonnou úpravu zásahové žaloby a § 6 odst. 1 a 2 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky

(dále jen „zákon o vězeňské službě“). Konstatoval, že z obecně definovaných povinností příslušníků žalované nelze dovodit jejich povinnost sdělovat odsouzeným automaticky před jejich vyzvednutím z cely jméno jejich návštěvy, přičemž uvedenou povinnost nestanoví ani žádný jiný vnitřní předpis žalované. Běžné praxi žalované, při níž odsouzenému sdělí, že za ním přišel „jeho advokát“, tak nelze ničeho vytknout. Od automatického nesdělování jmen advokátů odsouzeným je však nutno rozlišovat nevyhovění žádosti odsouzeného o sdělení jména advokáta, který mu přišel do věznice poskytnout právní pomoc, k čemuž totiž neexistuje žádný rozumný důvod a jako takový je popsáný postup způsobilý zasáhnout do práva na účinnou právní pomoc.

[3]Krajský soud dále uvedl, že je mu i z jeho rozhodovací činnosti zřejmý značný počet soudních řízení, které žalobce vede a v nichž jej zastupují různí advokáti. Neměl-li na konkrétní den a hodinu žalobce sjednání schůzku s konkrétním advokátem, nemohl bez součinnosti žalované zjistit, který advokát se do věznice daného dne dostavil. O vědomosti žalobce o návštěvě právě JUDr. Chlebika pak nemohly svědčit ani dopisy odeslané mu žalobcem v době od 17. 8. 2020 do dne konání předmětné návštěvy. Nesdělení jména advokáta, který za žalobcem přišel do věznice, nerozporovala ani žalovaná, která odmítla tvrzenou povinnost jméno advokáta odsouzeným sdělovat. Návrhy žalobce na výslech dozorců za účelem prokázání, že se žalobce dotazoval na jméno advokáta, který za ním dne 18. 9. 2020 přišel do věznice, pak krajský soud odmítl jako nadbytečné.

[4]V posuzovaném případě totiž nebyla podle krajského soudu splněna druhá podmínka poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu definovaná v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS. I pokud by totiž žalobce prokázal, že se dne 18. 9. 2020 skutečně dotázal příslušníka vězeňské stráže na jméno advokáta, který za ním přišel uvedeného dne do věznice, a že mu nebylo umožněno vrátit se pro potřebné podklady do cely, nebyla by splněna podmínka zásahu do práv žalobce na obhajobu, resp. řádného právní zastoupení žalobce, popsáným jednáním žalované. V zásahové žalobě sice žalobce uvedl, že „lhůty již nikdo nevrátí“, již však blíže nevysvětlil, zdali v důsledku nemožnosti nachystat si potřebné podklady na schůzku s JUDr. Chlebikem zmeškal jakoukoli lhůtu v příslušném řízení, či zdali došlo k jinému nezhojitelnému následku. Podklady, které postrádal, konkrétně byly komentáře k zákonům, judikáty a vlastní poznámky k argumentaci, již chtěl využít v návrhu na obnovu řízení. V důsledku absence zmíněných podkladů pak nemohl jeho advokáta přesvědčit o důležitosti a relevanci vlastní argumentace. Podle krajského soudu však popsáným postupem nebylo žalobci nijak bráněno, aby tuto argumentaci následně zaslal písemně JUDr. Chlebikovi či přímo příslušnému soudu poštou. Ačkoli byla v důsledku postupu žalované zkomplikována komunikace žalobce s jeho zástupcem, nedošlo v posuzovaném případě k zásahu do práva žalobce na obhajobu. Závěrem krajský soud zamítl ostatní důkazní návrhy žalobce a apeloval na žalovanou, aby se v budoucnu zdržela případného nevstřícného jednání vůči žalobci, které by spočívalo v nesdělování jména advokátů, kteří za ním přicházejí do věznice.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[5]Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž označil důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[6]V kasační stížnosti stěžovatel nejprve uvedl, že nesdělení jména advokáta, který za ním přišel do věznice, zasahuje do jeho práva na obhajobu a činí jakoukoli schůzku neefektivní, jelikož žalobce dopředu neví, které podklady si na schůzku přinést, přičemž návrat na celu není možný. Prostřednictvím pošty pak nelze dosáhnout nápravy a kýženého výsledku schůzky nelze docílit. Jednalo se přitom o návrh na obnovu řízení, v němž byl stěžovateli uložen trest doživotí. V této souvislosti stěžovatel odkázal na judikaturu Ústavního soudu k právu na obhajobu a doplnil, že na schůzky si často bere kromě dokumentů k předání zástupci i knihy. Popsaným postupem žalované dochází k trvajícimu nezákonnému zásahu, případně zásahu s přetrvávajícími účinky, což však krajský soud v odůvodnění rozsudku nijak nehodnotil.

[7]Stěžovatel dále popsal průběh návštěvy advokáta. Nejprve je zanechán v „kleci“, kde vyčká příchodu zástupce. Poté však již schůzku přerušit za účelem návratu na celu pro podklady nelze, zejména kvůli dvojí bezpečnostní kontrole i značnému času potřebnému pro návrat zpět, leda je možné ji ukončit samotným zástupcem. Krajský soud přitom zaměňuje osoby vychovatelů a příslušníků vězeňské stráže. Ze zákona o vězeňské službě přitom vyplývá, že žalovaná je povinna respektovat jeho práva a nepřipustit bezdůvodnou újmu osob v její moci. Krajský soud současně druhou podmínku nezákonného zásahu vykládá nepřipustně restriktivně, přičemž za účelem prokázání nezhojitelných následků zásahu žalované do práva stěžovatele na obhajobu, resp. do jeho návrhu na obnovu řízení, nevyslechl navrženého svědka JUDr. Chlebika. Nadto z dikce definované zkrácením na právech nelze automaticky dovodit prokázání nezhojitelných následků, jak to požaduje krajský soud. Ten se zmíněnými závěry snaží excesivně přesunout důkazní břemeno na stěžovatele, přičemž jej odkazuje na využití pošty, což je však krajně neefektivní způsob komunikace. Zástupce stěžovatele totiž na množství zaslaných písemností vůbec nereagoval, což však krajský soud nepřipustně bagatelizoval, přičemž se nezabýval ani ustanoveními Pravidel OSN o minimálních standardech zacházení s vězněnými osobami.

[8]V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítl, že krajský soud nevycházel při posuzování věci rovněž z § 19 a § 26 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“). Podle § 19 zmíněného zákona totiž má odsouzený právo odmítnout návštěvu, což logicky předpokládá znalost identity této osoby. Uvedené potvrzuje rovněž § 26 odst. 3 téhož zákona, přičemž podle odst. 4 citovaného ustanovení je příslušníkům žalované výslovně uloženo dbát na zachovávání práv odsouzeného, konkrétně práv na přijímání návštěv, na poskytování právní pomoci včetně pohovoru s advokátem bez přítomnosti třetí osoby. Popsaným postupem žalované je přitom do vyjmenovaných práv zasaženo tím, že odsouzeným není sděleno jméno osoby, která za ním přišla do věznice.

[9]Podstatou námitek stěžovatele je tak domoci se toho, aby mu žalovaná v zájmu jeho práva na obhajobu vždy sdělila jméno advokáta, který se za stěžovatelem dostavil. Poskytovanou právní pomoc přitom objektivně komplikuje skutečnost, že stěžovatel před započítím schůzky neví, který zástupce jej navštívil a čeho se předmětná schůzka týká. Žalovaná pak k popsání postupu nemá žádný rozumný důvod, což ostatně potvrdil rovněž krajský soud, následně však dospěl k závěru o neexistenci zkrácení stěžovatele na jeho právech. Zároveň nevysvětlil, proč měl zásah žalované do práv stěžovatele způsobit právě zmeškání lhůty či jiný následek. V této části je tak rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Stěžovatel zdůraznil, že není zřejmé, z jakých důvodů by měl s jeho

zástupcem komunikovat písemně či se obracet přímo na soud. Součástí práva na obhajobu je rovněž standardní komunikace se zástupcem, nikoli toliko komunikace komplikovaná. Takové omezení práva na obhajobu je nutné považovat za zkrácení jeho práv. Rovněž vzhledem k jeho postavení jako osoby omezené na svobodě je nutno dbát na řádné informování o návštěvách konkrétních advokátů, aby se na ně mohl stěžovatel řádně připravit. Stěžovatel uzavřel, že pouhý eventuální apel krajského soudu k ochraně jeho práv jako osoby omezené na svobodě nepostačuje. Je tak nutno rovněž v zájmu ostatních odsouzených postavit na jisto, zdali může žalovaná odsouzeným odepřít informaci o jméně konkrétní osoby, která přišla za odsouzeným do věznice.

[10] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvedla, že kasační stížnost je nedůvodná, argumenty v ní uvedené jsou mylné a licoměrné. Jejím postupem, kdy stěžovateli nebylo sděleno jméno advokáta, který za ním přišel do věznice, nedošlo k nezákonnému zásahu. Stěžovateli totiž dne 18. 9. 2020 řádně a v souladu s právními předpisy umožnila rozhovor s jeho advokátem JUDr. Chlebikem. Žádný platný právní předpis žalované nestanoví povinnost sdělit stěžovateli jméno jeho návštěvy. V tomto smyslu ji tak nelze činit odpovědnou za neefektivitu schůzky stěžovatele s jeho zástupcem. Ze záznamu průchodu JUDr. Chlebika ve věznici totiž vyplývá, že schůzka trvala více než hodinu, a to i přes stěžovatelem tvrzenou absenci potřebných podkladů. Žalovaná zdůraznila, že v době od 17. 8. 2020 do 4. 9. 2020 využil stěžovatel celkem čtyřikrát možnosti poštovní korespondence odeslané jeho zástupci, a to plně na náklady žalované. Následně dne 18. 9. 2020 JUDr. Chlebik navštívil stěžovatele ve věznici, v důsledku čehož lze alespoň zčásti zpochybnit tvrzení stěžovatele, že nevěděl, který konkrétní zástupce a za jakým konkrétním účelem se za ním do věznice uvedeného dne dostaví.

[12] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

[13] Stěžovatel v replice k vyjádření žalované uvedl, že žalovaná je patrně přesvědčena, že nemusí vůči odsouzeným jednat nad rámec toho, co jí zákon či vnitřní předpis konkrétně a doslovně ukládá. Veškeré jednání žalované je však nutné posuzovat s ohledem na čl. 3 odst. 3 Ústavy České republiky konkretizovaného v § 6 odst. 2 zákona o vězeňské službě a § 1 a § 2 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaná je proto povinna nejen respektovat práva odsouzených na obhajobu a právní pomoc, ale rovněž dbát důstojnosti odsouzených a nepřipustit, aby jim vznikla nedůvodná újma spojená s odepřením informace o jménu osoby, která za odsouzeným přišla do věznice. Stěžovatel proto namítl, že je základní povinností žalované neškodit bezdůvodně odsouzeným, přičemž v této souvislosti nemusí být konkrétní projevy konkretizovány prostřednictvím zákazových či příkazových ustanovení v právních předpisech. Žalovaná však svým soustavným nesprávným postupem bezdůvodně omezila právo stěžovatele na poskytování právní pomoci advokátem během výkonu trestu odnětí svobody včetně práva hovořit s ním bez přítomnosti třetí osoby. Odepření jména zástupce, který se za stěžovatelem dostavil do věznice, pak představuje nesmyslný a bezdůvodný postup, přičemž stěžovatel se stejně totožnost advokáta v krátké době nato dozví. Jako takové pak narušuje zásadu zachovávání důstojnosti odsouzených osob stanovenou v § 6 odst. 2 zákona o vězeňské službě. Stěžovatel dále akcentoval důležitost osobních porad s jeho zástupcem, a to včetně

pokračování

související přípravy potřebných podkladů předem, jež je nedílnou součástí práva na efektivní poskytnutí právní pomoci. Z vyjádření žalované přitom nevyplývá jakákoli snaha její přístup vůči odsouzeným alespoň do budoucna změnit. Stěžovatel proto setrval na podané kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost byla podána z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[15] Podle písmena a) zmíněného ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle písmena d) stejného ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[16] Podle stěžovatele krajský soud nijak nehodnotil povahu předmětného postupu žalované, který má povahu trvajících nezákonných zásahů, případně zásahu s přetrvávajícími účinky. Na počátku odůvodnění napadeného rozsudku se však uvádí, že stěžovatel v doplnění žaloby vymezil sedm konkrétních případů, v nichž mu nebylo sděleno jméno advokáta, který za ním přišel do věznice na schůzku. V usnesení ze dne 21. 12. 2020, č. j. 65 A 110/2020-10, přitom krajský soud dovodil, že se nejedná o trvalý zásah, nýbrž o řadu jednorázových opakujících se skutků, z nichž se většina nestala ve dvouměsíční lhůtě pro podání zásahové žaloby, která proto byla částečně odmítnuta pro opožděnost. Předmětem žalobního řízení tak zůstal skutek spočívající v tom, že žalovaná nesdělila stěžovateli dne 18. 9. 2020, že za ním do věznice přišel advokát JUDr. Chlebík. Správnost tohoto posouzení povahy popsanych zásahů i včasnosti žaloby pak potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2021, č. j. 6 As 2/2021-40. Z odůvodnění napadeného rozsudku je tak zcela zřejmé, že předmětný skutek, který jako jediný bylo možné v žalobním řízení posoudit, má povahu jednorázového zásahu.

[17] Krajský soud ve svém rozsudku dovodil nezbytnost sdělovat stěžovateli jméno advokáta, který za ním přichází do věznice. Jestliže tedy stěžovatel v kasační stížnosti zdůrazňuje a vysvětluje důvody pro nezbytnost uvedeného postupu ze strany příslušníků žalované a uvádí, že k němu soustavně nedochází, pak se tyto kasační námitky míjejí s rozhodným důvodem, který vedl krajský soud k zamítnutí zásahové žaloby. Ten totiž spočíval ve skutečnosti, že ani případným nevyhověním žádosti stěžovatele o sdělení jména advokáta, který jej dne 18. 9. 2020 navštívil ve věznici, nedošlo ke zkrácení na jeho právech, v důsledku čehož nebyla splněna druhá z pěti kumulativních podmínek pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu vymezených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, a ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 Aps 5/2012-38.

[18] S tímto závěrem krajského soudu je nutné se ztotožnit. Stěžovatel totiž v žalobním řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že kvůli nemožnosti se náležitě připravit na schůzku se svým obhájcem JUDr. Chlebikem dne 18. 9. 2020 ve věznici byla negativně ovlivněna výsledná podoba návrhu na obnovu trestního řízení. Ani v kasační stížnosti stěžovatel nenaznačil, jakou konkrétní argumentaci zamýšlel v tomto návrhu uplatnit a proč tak nemohl učinit kvůli své nepřipravenosti zapříčiněné nesdělením jména advokáta, jenž ho tehdy přišel navštívit. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že v žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu je žalobce povinen mimo jiné dostatečně tvrdit a prokázat, v čem konkrétně spočívá zkrácení na jeho právech nezákonným postupem správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35). Navíc stěžovateli nic nebránilo, aby své důvody pro podání obnovy řízení v trestní věci uvedl písemně svému obhájci či přímo příslušnému soudu, jak správně uvedl krajský soud. Z ničeho tedy nelze dovodit, že by v důsledku předmětného skutku došlo ke zkrácení práva stěžovatele na obhajobu, které by zapříčinilo závažný následek z hlediska řízení o mimořádném opravném prostředku v trestním řízení. Za této situace nebylo zapotřebí vyslechnout JUDr. Chlebika za účelem prokázání nezhoditelných následků zásahu žalované do práva stěžovatele na obhajobu. Pokud tedy z takovýchto úvah vycházel krajský soud, je jeho rozsudek náležitě odůvodněný a zákonný.

[19] Se stěžovatelem lze souhlasit, že nesdělením jména advokáta před začátkem schůzky s ním mohlo dojít k určitému zkomplikování jejich vzájemné komunikace a k uplatnění argumentů pro podání návrhu na obnovu trestního řízení složitějším způsobem. Nicméně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 As 306/2019-20, za nezákonný zásah nelze označit jakýkoli nezákonný postup správního orgánu, ale pouze ten, který dosáhne určité intenzity. Jen takový postup může naplnit podmínky stanovené v § 82 s. ř. s. Ochrana ve smyslu tohoto ustanovení je nutné poskytnout jen proti nezákonným postupům, které představují reálný (nikoliv jen imaginární či mizivý) dopad do práv žalobce. Judikatura správních soudů zpravidla akceptuje požadavek určité minimální intenzity nezákonného postupu v hodnocení okolností konkrétní věci. Obdobně jako drobné pochybení ve správním řízení není důvodem pro rušení výsledného rozhodnutí, tak ani drobné pochybení, které mohlo zasáhnout veřejná subjektivní práva jednotlivce, nemá být v souladu s prosazovanou zásadou *de minimis non curat praetor* (maličkostmi se soudce nezabývá) označeno za nezákonný zásah (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2021, č. j. 9 As 133/2021-23, ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013-5, a ze dne 15. 4. 2010, č. j. 8 As 56/2009-99). Jelikož tedy v posuzované věci krajským soudem označený nesprávný postup žalované nepředstavoval zkrácení na právech stěžovatele, nedosáhl nutné minimální intenzity, aby jej bylo možné označit za nezákonný zásah.

[20] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud posoudil spornou právní otázku správně, pokud dospěl k závěru, že nesprávný postup žalované v posuzovaném případě nepředstavoval nezákonný zásah podle § 82 s. ř. s., přičemž tento svůj závěr vycházející ze správně a dostatečně zjištěného skutkového stavu náležitě odůvodnil. Proto důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[21] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[22] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[23] Odměna zástupci stěžovatele Mgr. Vladimíru Soukupovi, advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2022, č. j. 4 As 99/2022-28, a jehož náklady tak nese stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.), byla stanovena za tři úkony právní služby, tj. první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplnění kasační stížnosti a replika k vyjádření žalované podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 3 x 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupci stěžovatele náleží náhrada hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, cestovní výdaje v souvislosti s první poradou s klientem ve výši 2.102 Kč podle § 13 odst. 5 advokátního tarifu a náhrada za promeškaný čas cestou k první poradě s klientem a zpět za šest započatých půlhodin ve výši 600 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, když advokát tyto náhrady náležitě doložil a jejich správnost Nejvyšší správní soud ověřil. Zástupci stěžovatele tak byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 12.902 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu